POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE LVA XIV.
KE 41. SVĚTOVÉMU DNI MLÁDEŽE

(22. listopadu 2026 – 3.–8. srpna 2027)

„Odvahu! Já jsem přemohl svět.“
(srov. Jan 16,33)

Drazí mladí,

svým poselstvím bych vás všechny chtěl důvěrněji oslovit a především bych rád poděkoval Bohu za to, že jste pro církev a společnost darem. On vás zná, miluje a doprovází na vaší životní cestě. Svým Duchem vzbuzuje v každém z vás, i když jste tak různí a rozptýlení po celém světě, stejnou touhu po tom, co je ušlechtilé a stálé, a povzbuzuje vás, abyste hájili svobodu a hledali pravdu. Bůh do vás vložil touhu milovat a být milován, stejně tak i naději, kterou Duch Svatý probouzí ve vašich srdcích – naději, která se může stát světlem i pro ostatní. Za to vše děkuji Pánu.

V diecézích se připravujeme na slavení 41. Světového dne mládeže, který se bude konat 22. listopadu, v den slavnosti Ježíše Krista Krále. Zároveň se těšíme na naše mezinárodní setkání v Soulu v srpnu 2027. V rámci přípravy na tyto události bych vám rád svěřil Ježíšova slova: „Odvahu! Já jsem přemohl svět“ (srov. Jan 16,33). Tato slova tvoří téma, které nás bude provázet v nadcházejících měsících. Nyní se nad nimi společně zamysleme.

Odkud pramení odvaha?

Kristus nás hned zkraje vyzývá k odvaze. Vím dobře, že někdy naši odvahu, stejně jako prvních učedníků, přemůže nejistota nebo strach. Srdce mnohých z vás tíží nejrůznější otázky a starosti. Možná pociťujete obavy z budoucnosti, cítíte tlak, že musíte uspět a vypadat dokonale, a jste vystaveni stresu z neustálého srovnávání se s ostatními nebo s nedosažitelnými a umělými vzory. Možná je pro vás obtížné rozpoznat a přijmout svou identitu pod vlivem obrazů vytvářených *sociálními sítěmi*. Toužíte po upřímném vztahu, protože technologie sice dokáže napodobit empatii, ale nemůže nahradit skutečnou lidskou blízkost. Někteří z vás znají osamělost, zklamání nebo strach, že nebudou dost dobří.

Proto jste se možná i vy cítili jako Ježíšovi učedníci na malé lodi, v které se v noci vydávají přes jezero. Vítr sílí, vlny se zvedají a břeh mizí ve tmě. V podobných situacích zaznívá v evangeliu výzva k odvaze. Ježíš vychází vstříc svým učedníkům a říká jim: „To jsem já, nebojte se!“ (Jan 6,20). Právě tuto jistotu bych vám rád vložil do srdce: ještě dříve, než začnete hledat Krista, on už vám vychází vstříc a kráčí po rozbouřených vodách života. Křesťanská odvaha nepramení z naší síly, pramení z jeho přítomnosti.

Kristus jistě neprožil život bez bouří a ani nám takový život neslibuje. Žádná temnota ani žádné utrpení však nejsou silnější než jeho láska. On vás nikdy neopustí. Nabízí vám své přátelství a touží po tom, abyste mu svěřili svou cestu i cestu svých společenství. Dovolte Ježíši, který vám

neustále vychází vstříc, aby k vám přišel, a s důvěrou vložte do jeho rukou svou osobní i společnou cestu. Ucítíte, jak ve vašem srdci roste nová odvaha, která vás neopustí.

Vítězství nad světem

Pán Ježíš, který šel vstříc svým učedníkům po vodě, nyní říká nám: „Odvahu! Já jsem přemohl svět“ (srov. Jan 16,33). Přijměte tato slova jako slib určený osobně každému z vás i bratrům a sestrám, s nimiž společně kráčíte. Jsou spíše darem než výzvou. Kristus neříká: „Vy přemůžete svět.“ Říká: „Já jsem přemohl svět.“ Víme, že zde pod pojmem „svět“ nemá evangelista Jan na mysli vesmír stvořený a milovaný Bohem a určený ke spáse, ale „svět temnoty“ (srov. Ef 6,12), tedy tu tajemnou skutečnost, přítomnou i v srdci každého člověka, která se Bohu vzpírá a staví se proti němu. Jediný Ježíš smrtí a vzkříšením zvítězil nad touto temnou skutečností a znovu lidstvu otevřel cestu k Bohu, ke štěstí, ke spravedlnosti a k míru.

Toto vědomí nás vede k pochopení dalších aspektů odvahy, k níž vás Ježíš vyzývá. Nepramení z vašich předsevzetí ani z pevnosti vašeho charakteru. Pramení z důvěry v toho, který vás předchází, pramení z víry v Ježíše Krista. Když si uvědomíme, že Kristus přemohl svět tím, že jej miloval, pochopíme, že křesťanská odvaha není odvahou „proti“ něčemu nebo někomu, ale odvahou „pro“: pro život, pro pravdu, pro svobodu, pro spravedlnost.

S odvahou, kterou nám dává Kristus, pak můžeme nově pohlížet na svět, který Bůh tak miloval (srov. Jan 3,16). I my máme za úkol přispět k tomu, jakkoli malým dílem, aby se „svět temnoty“ proměnil ve „svět spasený“. Kristus vás nevolá k tomu, abyste z tohoto světa utekli, ale abyste na něj pohlíželi jeho očima a dotýkali se ho jeho láskou, která vše uzdravuje. Nechte se zasáhnout i dojmout skutečností! Ježíš nemiloval svět z dálky. Plně vstoupil do naší reality a ponížil se až ke kříži (srov. Flp 2,7–8). Poznal radost a přátelství, ale také únavu, odmítnutí, osamělost a utrpení, aniž by své srdce uzavřel.

I vy žijete ve světě, který byl stvořen jako dobrý, avšak je zraněný; nabízí spoustu možností, ale je také poznamenaný nespravedlností, napětím a strachem. Mnozí touží po míru, ale setkávají se s násilím, mnozí touží po společenství, ale zažívají osamělost. Uprostřed těchto rozporů jsou křesťané povoláni následovat Krista v jeho pokorné odvaze: odvaze být milosrdní, když se tvrdost jeví jako snazší a účinnější, k odvaze usilovat o mír, když se konflikt jeví jako výhodnější, k odvaze uchovat si naději, když cynismus působí přesvědčivěji.

Vítězství lásky, která se daruje

Někdo může chápat „vítězství“ jako stav, v němž jde o to, být silnější než ostatní, prosadit se nebo neustále dokazovat svou hodnotu. Taková vítězství nám nabízí současná mentalita, vítězství světa bez Boha. Ježíš nám ukazuje jiný druh vítězství. Svatý Pavel říká, že Kristus, ačkoli měl božskou přirozenost, zřekl se sám sebe a vzal na sebe přirozenost služebníka (srov. Flp 2,6–7). Boží Syn se snižuje, protože jeho láska je svobodná, nemusí nic dokazovat ani si nic pro sebe zajišťovat. Tím, že se snižuje, neztrácí svou důstojnost, ale zjevuje výšku a hloubku svého božského srdce, které je schopné darovat život tomu, kdo byl mrtvý. Jeho vítězství je vítězstvím lásky, která se nezištně daruje.

Drazí mladí, skutečné vítězství nespočívá v sebeprosazování, ale v sebedarování. Pokud budete následovat Ježíše Krista, ani vy se nemusíte prosazovat, neustále dokazovat svou hodnotu, vypadat dokonale nebo skrývat své slabosti, pochybnosti či omezení. Mějte odvahu být pravdiví před Bohem i před bližními. Vaše důstojnost nevychází z obrazu, který si o sobě

vytváříte. Jste vzácní, protože jste stvořeni k Božímu obrazu. Bůh vás zná a miluje. Až pochopíme, že naše srdce bylo stvořeno pro Boha, abychom ho milovali a v něm milovali své bratry a sestry, tehdy objevíme, kým skutečně jsme. Existuje v nás totiž touha darovat se, obětovat se pro štěstí a dobro druhých. To je svoboda, kterou vám Kristus nabízí – překročit výlučnou starost o sebe sama a otevřít se velkorysé tvořivosti lásky.

Odvaha pokory

Kristovo ponížení z lásky k nám nekončí na kříži: Otec vzkřísil Syna a povýšil ho nad všechna stvoření (srov. Flp 2,9–11). Všimněme si, že vzkříšení není skutkem sebevyvýšení, je to dar Otce a jeho Svatého Ducha. Zde objevujeme další aspekt odvahy: odvahu přijímat. Mohli bychom ji nazvat odvahou pokory. Být Ježíšovými přáteli znamená stále více se mu podobat i v tomto ohledu.

Určitá mentalita nám říká, abychom vše dělali sami, abychom na sobě pracovali a neustále se zlepšovali, abychom si vybudovali silnější osobnost a charakter, a tak nakonec nabydeme přesvědčení, že jsme sami sobě spasiteli. Evangelium nám ukazuje jinou cestu růstu: nezachraňovat se sami, ale nechat se spasit Ježíšem Kristem. To vyžaduje odvahu přijmout pomoc druhých, uznat svá omezení, zastavit se, naslouchat a svěřit svůj život Bohu.

Drazí mladí, když otevřete svá srdce Kristu, neztratíte sami sebe. Naopak, objevíte, kým skutečně jste v Božích očích, a budete na sebe nahlížet jeho pohledem. Ponořte se proto do hlubin svého srdce – neztratíte se, protože právě tam na vás Bůh čeká. Nechte se jím spasit, dovolte, aby jeho láska – Duch Svatý – utvářela váš život a aby Ježíš přebýval ve vás, ve vašich rozhodnutích. Když se tak stane, vše se obnoví, i v každodenních situacích: ve věrnosti přátelům, v úctě k těm, kdo smýšlejí jinak než vy, v pozornosti vůči osamělým, v blízkosti k nejslabším a také ve způsobu, jakým se chováte v digitálním světě. Všechno promění láska. Mnozí považují lásku za slabost, Kristus nám však ukazuje, že je zdrojem svobody a síly.

Vzkříšený Kristus vám jde vstříc se svým pokojem

Večer v den vzkříšení, kdy již světlo Velikonoc proniklo do světa, zůstávali ustrašení učedníci stále ve večeřadle za zavřenými dveřmi. Víra sice temnotu hned nerozptýlí, ale nenechá nás v ní samotné. Ježíš, Vítěz, nečeká, až učedníci překonají strach nebo otevřou dveře. Přichází mezi ně a jeho první slova zní: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19). Opustili ho. Jeden z nich ho zradil, druhý zapřel. On jim však daruje svůj pokoj.

Možná i ve vašich srdcích a ve společenstvích, k nimž patříte, zůstávají zavřené dveře kvůli zklamáním, zraněním, zášti a pocitům viny. Kristus přichází, aby vám daroval svůj pokoj a smířil vás navzájem. Křesťanská odvaha pramení z přítomnosti vzkříšeného Pána, který odpouští a posílá. Dar jeho pokoje nám vlévá odvahu, kterou svět nemůže dát. Odvahu, v níž navzdory zraněním už strach nemá poslední slovo.

Otevřete Kristu své srdce

Až se setkáme v Soulu, zažijete zcela zvláštním způsobem krásu univerzální církve a velkorysé přijetí ze strany korejské církve. Mladí lidé z různých zemí, různých jazyků a kultur se sejdou sjednoceni v Kristu. V eucharistii, při křížové cestě, při katechezích, při bohoslužbách a při mnoha setkáních v těchto dnech znovu zakusíte, že evangelium překračuje všechny hranice a oslovuje každý národ. Ať se tyto dny stanou skutečným setkáním s Ježíšem Kristem, okamžikem, kdy mu

svěříte svůj život. Právě proto vznikly Světové dny mládeže. Naše pouť již začala. Nepřipravujte pouze praktické věci na cestu do Soulu: připravte svá srdce!

Přineste Kristu své otázky, svá zranění, ale i bolesti, které drásají vaše společnosti a staví vaše země proti sobě. Přineste mu toto stvoření, které sténá a trpí, výkřik země a chudých, kterému nás papež František učil naslouchat. Sdílejte s Ježíšem své radosti a naděje. V tomto světle si přisvojuji slova, jimiž svatý Jan Pavel II. zahájil svůj pontifikát: „Nebojte se! Otevřete, dokořán otevřete brány Kristu!“ Nečekejte, až budete dokonalí, abyste se mu otevřeli. Přichází k vám takovým, jací jste. Otevřete Kristu svůj život. Otevřete Kristu svá společenství. Otevřete cesty, které vás zavedou k srdcím lidí, s nimiž se setkáte. Vzkříšený Pán, který vešel zavřenými dveřmi, přichází i dnes mezi nás. Nespokojte se proto s životem, který je menší než ten, k němuž vás Kristus volá. Nechte se sjednotit a proměnit jeho láskou.

Drazí mladí, velmi se těším na setkání s vámi v Soulu. Ale pamatujte: Pán, s nímž se tam setkáme, k vám kráčí vstříc už nyní. Přijměte jeho slib: „Odvahu! Já jsem přemohl svět“ (srov. Jan 16,33) a dovolte mu, aby vás provázel na celé vaší cestě.

Každého z vás svěřuji mateřské přímluvě Panny Marie, Matky církve, aby vás učila otevírat srdce Kristu, důvěřovat jeho slovu a s radostí přijímat jeho pokoj, jako to i ona činila, abyste jej mohli sdílet se všemi.

Dáno ve Vatikánu dne 22. října 2026, v den památky sv. Jana Pavla II.

LEV XIV.